

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art.535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2024 r.,
sprawy **W. C.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 24 maja 2023 r., sygn. akt V Ka 213/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kołobrzegu
z dnia 23 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 379/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 23 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 379/21:

1. na karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dniu [...] 2020 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. poprzez bicie pięściami po głowie D. B. i przewrócenie na ziemię spowodował u niego obrażenia ciała w postaci opuchlizny czoła nad lewym okiem, otarcia naskórka przedramienia i łokcia lewego, zasinienia okolicy lewego kolana i otarcia naskórka okolicy kolana prawego, naruszających jego prawidłowe funkcje organizmu na okres

do dni siedmiu, doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia jego torbę z bagażem rzeczy osobistych o wartości 250 zł, tj. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dniu [...] 2020 r., w G., poprzez wyrwanie panelu ogrodzeniowego posesji osiedla B., zniszczył część ogrodzenia, powodując szkodę o wartości ok. 600 zł w mieniu Osiedle B. [...] sp. z o.o., tj. za czyn z art. 288 § 1 k.k.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności, Sąd orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na W. C. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości, zobowiązując go do zapłaty na rzecz Osiedla B. [...] sp. z o.o. kwoty 600 zł.

Sąd Okręgowy w Koszalinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 24 maja 2023 r., sygn. akt V Ka 213/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniosła kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 85 § 1 i 2 k.p.k., poprzez to, że pomimo istniejącej sprzeczności w interesach oskarżonych W. C. i M. M. (a uprzednio w ramach procesu zaakcentowanej przez Sąd I instancji poprzez wydanie postanowienia z dnia 13 września 2021 r.) nie wyłączono z funkcji obrońcy adw. M. S. (zażalenie obrońcy oskarżonych w tym przedmiocie zostało uwzględnione przez Sąd Okręgowy w Koszalinie postanowieniem z dnia 4 listopada 2021 r.), co mogło mieć istotny wpływ na tok postępowania, a przede wszystkim na wynik sprawy w zakresie dotyczącym skazanego W. C.;
2. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności poprzez naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez niezrealizowanie nakazów przewidzianych w tych przepisach przy sporządzeniu uzasadnienia i rozpoznania środka

odwoławczego, niedostateczne ustosunkowanie się do wywiedzionych w apelacji zarzutów, zaniechanie dokonania przez Sąd Okręgowy wszechstronnej kontroli odwoławczej m.in poprzez:

- a) uznanie w całości ustaleń faktycznych Sądu I instancji za swoje, a jednocześnie nieodniesienie się do zarzutu apelacji,
- b) pozorne, a nie wnikliwe, rzetelne i wyczerpujące odniesienie się do zarzutów apelacji, w szczególności:

- odmiennego sposobu oceniania wyjaśnień W. C. i współoskarżonego M. M. w niniejszej sprawie,
- oceny wiarygodności wyjaśnień pokrzywdzonego D. B.,
- nieustosunkowanie się do pozostałych, przeprowadzonych w postępowaniu dowodów, w tym dowodu z nagrania monitoringu, na którym wyraźnie widać sytuację, gdy to oskarżonego goni grupa kolegów pokrzywdzonego, których Policja nie zastała na miejscu zdarzenia i którzy również nie zostali przesłuchani w ramach postępowania.;

3. rażące naruszenie art. 4 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, wyrażające się pominięciem podnoszonych przez oskarżonego okoliczności i dowodów przemawiających na jego korzyść, w tym m.in dowodu z nagrania monitoringu.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, toteż podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiona w pierwszym zarzucie kwestia istnienia sprzeczności interesów procesowych współoskarżonych W. C. i M. M., jako mająca stać na przeszkodzie prowadzeniu ich obrony przez tego samego obrońcę, została rozstrzygnięta na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd Okręgowy, rozpoznając zażalenie obrońcy oskarżonych na postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie

stwierdzenia sprzeczności ich interesów procesowych, słusznie nie dostrzegł wówczas podstaw do wyłączenia z funkcji obrońcy obydwu oskarżonych adw. M. S. i uchylił zaskarżone postanowienie. Znamiennym jest, że sam oskarżony nie oponował przeciwko reprezentowaniu go przez adw. M. S. ani w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, ani w postępowaniu odwoławczym. Zarzut ten pojawił się dopiero w kasacji, a w związku z tym, to na skarżącej spoczął obowiązek wykazania, że przed Sądem I instancji zaistniało uchybienie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., które Sąd odwoławczy powinien był uwzględnić z urzędu, ewentualnie, że w postępowaniu drugoinstancyjnym doszło do naruszenia art. 440 k.p.k., gdyż Sąd Okręgowy nie wykroczył poza granice zaskarżenia z uwagi na rażącą niesprawiedliwość orzeczenia, w związku z reprezentowaniem obydwu oskarżonych przez jednego obrońcę w sytuacji konfliktu ich interesów procesowych. Takiego wyводу Autorka kasacji nie przedstawiła, poprzestając w uzasadnieniu zarzutu na twierdzeniu, że M. M. złożył wyjaśnienia obciążające W. C. i ogólnych refleksjach na temat wpływu konfliktu interesów stron na jakość obrony prowadzonej przez wspólnego dla nich obrońcę. Tak sformułowany zarzut naruszenia art. 85 § 1 i 2 k.p.k. nie ma charakteru kasacyjnego, ponieważ nie odnosi się bezpośrednio do działań Sądu odwoławczego, poprzez niewykazanie, jakim normom Sąd ów uchybił, lecz adresowany jest do orzeczenia Sądu I instancji, które w niniejszym postępowaniu nie podlega zaskarżeniu (art. 519 k.p.k.).

Zarzut niewystarczająco wnikliwego rozpoznania i omówienia w treści uzasadnienia podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych także nie zasługuje na uwzględnienie. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie treści, pozwalające uznać je za wystarczające i umożliwiające odtworzenie oceny zasadności zarzutu sformułowanego przez obrońcę w środku odwoławczym. Odnosi się przy tym do obydwu przypisanych W. C. czynów. Uzasadnienie wyroku Sądu *ad quem* nie jest wprawdzie rozbudowane i szczegółowe, ale odpowiada obszernością apelacji od wyroku Sądu I instancji, zawierającej zaledwie jeden zarzut. Stosunkowo zwięzłe odniesienie się do niego na łamach uzasadnienia wynika także z nieskomplikowanego charakteru sprawy. Nie ma zatem żadnych podstaw do stawiania orzeczeniu Sądu II instancji zarzutu

naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Równie niezasadne jest powołanie w podstawie prawnej omawianego zarzutu art. 7 k.p.k., ponieważ przepis ten nie był stosowany przez Sąd Okręgowy, który samodzielnie nie prowadził postępowania dowodowego i wydał wyrok utrzymujący w mocy orzeczenie Sądu I instancji.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi uchybienie przez Sąd treści art. 4 k.p.k. Naruszenie tego przepisu nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż sformułowano w nim generalną zasadę rządzącą procesem karnym, a treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasad generalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2023 r., IV KK 530/22). Niezależnie od powyższego, zarzut ten tylko pozornie odnosi się do norm prawa procesowego, a w rzeczywistości atakuje przyjęte za podstawę skazania oskarżonego ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, co nie jest dopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego.

W świetle powyższych rozważań, wobec oczywistej niezasadności podniesionych w kasacji zarzutów (a nawet niedopuszczalności niektórych z nich) kasację niniejszą należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ał]

